

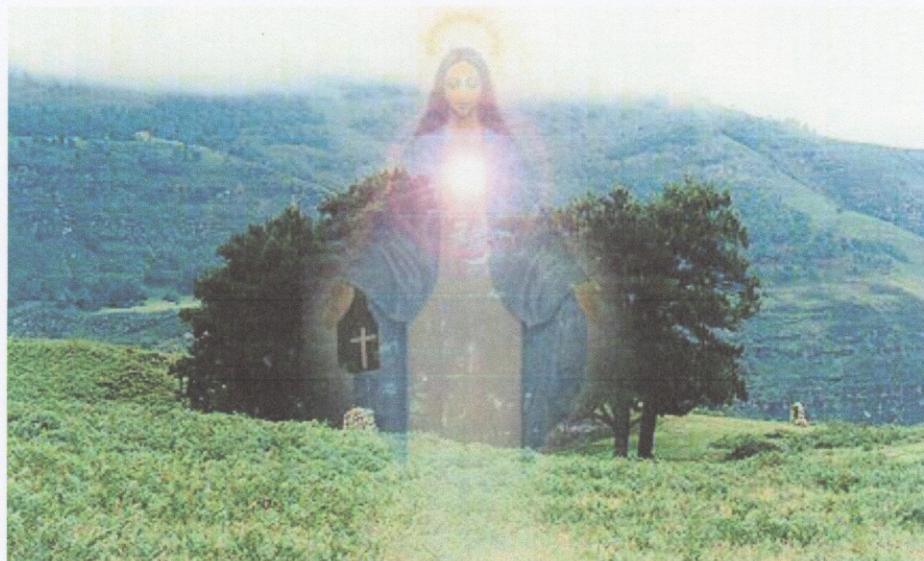
Феноменальність подій і пророцтва під час появ в Гарабандалі вказують на нагальність Доручення.

ДОРУЧЕННЯ з ГАРАБАНДАЛУ

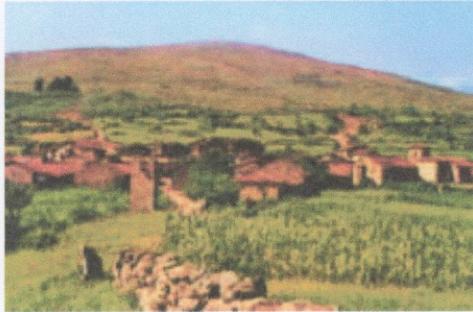
На протязі останніх двох століть, Пречиста Діва появлялася на землі нераз, але в ніодній із цих появ не було нічого, що рівнялося б із тим, що відбулося в Гарабандалі.

Церква ще не прийняла офіційного рішення щодо автентичності мнимих тут появ і продовжує інвестигацію. Але самі події, - це факти, які дійсно відбулися.

В цьому репортажі знайдете цілу історію від самого початку.

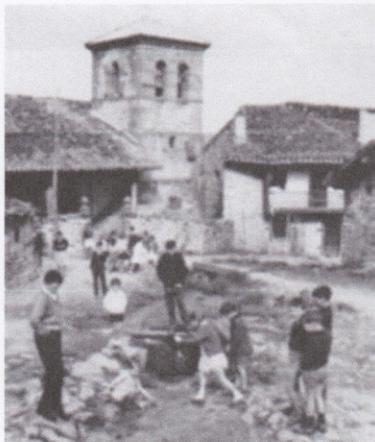

I

Рік - 1961. Місце, - маленьке село в Кантабрійських горах північної Єспанії, під назвою Сан Себастіян де Гарабандал. Живе тут триста осіб вколо 80-и кам'яних домах у підніжжі малої гори. Це село цілком відокремлене від інших в районі і доволі примітивне. В домах немає біжучої води ані отоплення крім каміна в кухні. Електрика палить лише кілька годин кожного вечора. Модерні вигоди, як автомобілі чи телевізори просто тут не існують. Зрештою, в цілому селі немає ані одного мотора.

Люди сяк-так заробляють на прожиток плеканням худоби, а щоби зайди на пасовисько, що находитися ще вище в горах, треба їм іти довше години пішки. Всі члени родини помагають в праці коло господарства, що в більшості складається із громадження сіна для худоби на суворий зимовий час.

Хоча Гарабандал був найбіднішим селом в околиці, він був і найбільш побожним. Кожного дня одна з жінокходить вулицями, дзвонячи в дзвінок, щоби пригадувати селянам молитися за померлих. Кожного вечора селяни сходяться в сільській церковці, щоб відмовити вервицю й літанію до Пречистої Діви Марії. На кінець тижня, крутою стежкою з Косіо приїжджає парох верхій на коні, щоби відправити

Службу Божу й вислухати сповідь.

Оде був Гарабандал в 1961-ому році. Це була проста кантабрійська оселя, яка за десятки років, а може й за цілі століття залишилася незміненою. І, як говорив сільський розум, мабуть залишиться такою назавжди.

Оці чотири дівчинки були типові діти того села. Вони жили собі щасливо в своїм гірськім оточенні. Дванадцятирічна Кончіта Гонсалес, одинадцятирічна Марі Круз Гонсалес, і дванадцятирічні Якінта Гонсалес та Марі Льолі Мазон. Хоча із дівчаток три мають те саме прізвище, ніодна із них не є близько посвоячена з другими.

Було ще ясно надворі раннім вечером 18-го червня, 1961 р., коли ці чотири дівчинки рішилися на збитки і рвали яблука з яблуні учителя. Яблуня стояла на краю села. З

радісним сміхом вони вхопили ті яблука й сховалися на каменистій стежці для худоби, що провадила вгору до соснового гайку на скелі над селом.

Коли вони так сиділи й смачно їли оті яблука, вони раптом почули звук, мовби грому і почали себе погано почувати з приводу того, що взяли яблука.

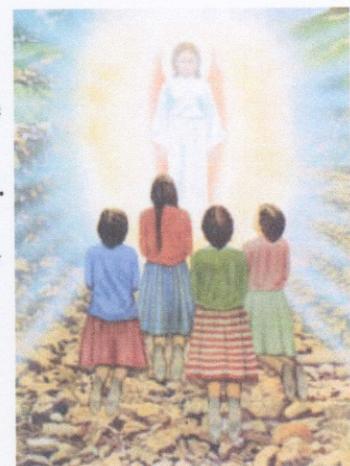
Pаптом Кончіти голова рванула назад з витріщеними вгору очима. Другі, це побачивши, почали кричати і вже хотіли побігти розказати її матері, коли те саме сталося із ними. Перед ними, в яскравому свіtlі, стояв ангел. Він виглядав, як дев'ятилітній хлопчина, але рівночасно немовби був наділений непоборною силою. Вмить він зник і дівчатка повернулися до нормального стану. Страйожені цією подією, вони побігли до сільської церкви. Побачила їх приятелька і спитала, чому вони такі бліді. "Це тому, що ми тільки-що бачили ангела," відповіли вони. Незабаром ціле село гомоніло про це, хоча мало хто вірив, що дівчатка справді бачили ангела.

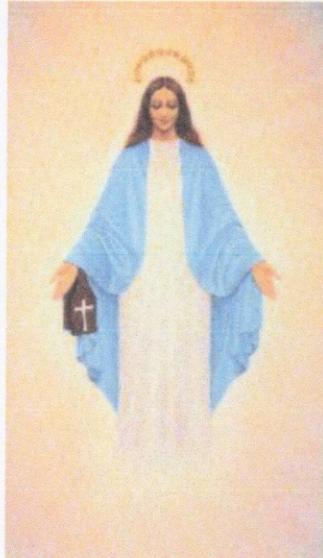
На протязі наступних кількох днів, дівчатка знову бачили ангела, а тоді, першого липня він промовив: "Знаєте, чому я прийшов? Це, щоби сповістити вам, що завтра з'явиться вам Пречиста Діва Марія, як Мати Божа від Гори Кармель."

За той час, вістка про появі рознеслася по околицях і другого липня великий натовп ждав на очікувану дівчатками візію Діви Марії.

Около шостої години вечора, дівчатка прямували до звичайного місця появ, коли раптом вони впали навколошки на каміння. У блискучому свіtlі побачили вони прегарну Паню, що стояла між двома ангелами. Одного із ангелів вони відзначали, як того, що вони вже бачили. Пізніше вони довідалися, що це був ніхто інший, як св. Архангел Михаїл. Вгорі направо було велике око, яке дівчатка назвали оком Божим.

Без найменшого страху розмовляли дівчатка з Панею своєї візії. Вони говорили про свої родини, про священиків, що там були і про роботу, яку вони робили вдома чи на полі - а Пані всміхалася. Кончіта казала, що це було так, якби вони говорили до своєї мами, яка була відсутня, в дорозі, і щойно повернулася. Після екстази, люди очевидно хотіли знати, як Пані виглядала. У своєму щоденнику Кончіта дає такий опис:

"Пречиста Діва являється в білій сукні, синьому плащі й в короні з малих золотих зірочок; ніг її не видно. Руки Її широко розставлені і з параманом на зап'ястку правої руки. Параман бронзовий. Волосся в Неї довге, темно-бронзове й хвилясте й розділене посередині. Обличчя в Неї овальне а ніс довгий і делікатний. Її уста дуже гарні, з доволі повними губами. Колір Її лиця темний але світліший від ангелового - воно інакше. Її голос є дуже милій, дуже незвичайний голос, якого я не можу описати. Немає жінки схожої на Пречисту Діву ані голосом ані чимнебудь іншим."

Але за появами Пречистої Діви чотирьом дівчаткам була певна ціль. Вона хотіла вжити цих простих, безпретенсійних дітей, щоби передати важливе доручення людству. Але, будучи лагідною й люблячою Матір'ю, Вона це робить у свій спосіб. На своїй другій відвідині Вона прийшла зі своїм Дитятком й дівчатка були сповнені радістю, коли вони побачили усміхнене Дитя.

Під час цих перших появ, видно було, як дівчатка підносять малі камінці. Вони казали, що Пречиста їх цілуvala, але додали, що Вона воліє ціluвати релігійні предмети. Люди відгукнулися тим, що давали їм свої вервички, медалики, хрестики, й шлюбні обручки, і це практикувалося протягом усіх цих подій.

Четвертого липня, Марія виявила дівчаткам своє доручення, але сказала їм не оголошувати його аж до 18-го жовтня. Треба було перше встановити автентичність візій, щоби люди повірили в доручення. Потрібний був доказ, і доказів було подано - і надто.

Лікарі перевіряли дівчаток у стані екстазі. Вони їх находили штивними, холодними, як камінь і нечутливими на біль. Вони також переходили неймовірну зміну ваги. Два мужчини ледве могли підняти одну дівчинку з землі, хоча дівчатка легко підносили одна одну, щоби могти поціluвати Паню своїх візій.

Дівчатка знали, коли вони бачитимуть візію, через серію внутрішніх покликів, які ставали щораз-то сильнішими. Після останнього поклику, вони пускалися біgom, повні радості, до місця небесної зустрічі.

Поклики приходили в кожну пору дня і ночі, але коли б дівчатка пішли спати, тоді Пречиста Діва не приходила. Кончіта мусіла неодну ніч просидіти до пізна очікуючи останній поклик Пречистої Діви.

До кінця липня, темпо появ збільшилося до двох а то й більше на день, кожна екстаза тривала від десяти хвилин до кількох годин. Обличчя дівчаток ставали проникнені неземною красою. Це на деяких

глядачів так вплинуло, що їм було важко на них дивитися.

Серпень почався новими феноменами. Коли дівчатка клячали в екстазі, вони в кожну пору могли нагло перехилитися назад, аж їм голова дотикала землі. Часами вони в точний унізон падали, творячі чудові фігури, але їх одяг ніколи не був нескромно задертий чи неприличний. В інших випадках вони падали прямо назад, з луском вдаряючи долівку, жахаючи глядачів. Але вони ніколи не були поранені й підносилися без помочі рук чи ніг.

В екстазі вони почали ходити по селі чи вперед чи назадгузь, з очима постійно впяленими вгору. Зверніть увагу, як нога Марі Льолі уважно оминає камінь, що стирчить (із землі).

Часами вони йшли так швидко, що навіть молоді мужчини з села, біжучи з повного розгону, відставали від них. Опісля вони не були ані втомлені ані спітнілі і пульси їхні билися нормально. Під час оцих екстазних летів, вони могли нагло зупинитися, всупереч законам фізики тоді, коли ті, що пробували їх наздогнати, під впливом власного моментуму, просто пробігали мимо.

Дівчатка завжди несли в руках хрести з розп'яттям, які вони подавали присутнім до цілування. Вони ніколи не знали, хто цілує розп'яття тому, що в екстазі вони не бачили нікого крім своєї візії й себе самих. На наказ Пречистої Діви, вони наставляли хрест цілувати комунебудь, що Марія хотіла. Після однієї екстази, Кончіта довідалася, що кожен, хто поцілував розп'яття, був священик в цивільній одежі.

* * *

I дальше II III IV V VI

II

Отець Люіс Андреу

Серед великого числа священиків, що приходили до Гарабандалу, щоби розслідити події, був один єзуїт на ім'я отець Люіс Андреу. Це був блискучий молодий професор богословії, який мав репутацію священика-святця. Отець Андреу ставився скептично в часі своїх перших відвідин, але, після уважної обсервації дівчаток в екстазі, він усвідомив, що з ними діється щось серйозного.

Восьмого серпня, 1961-го року,

отець Андреу ще раз відвідав село. Тієї ночі він був серед натовпу, що спостерігав дівчаток в екстазі в сосновому гайку, де часто відбувалися появі. Раптом його лице напружилося. Краплі поту **появилися на його чолі** й він скрикнув: "ЧУДО, ЧУДО, ЧУДО, ЧУДО!"

По дорозі до дому з приятелями в ранніх годинах наступного дня, він сказав: "*Що за дарунок дала мені Пречиста Діва! Які ми щасливі, що маємо таку Матір в небі. Це найщасливіший день в моєму житті.*" Тоді він видав з себе звук легкого кашлю й опустив голову на груди. Отець Андреу був мертвий.

У пізнішій появі. Пречиста Діва сказала дівчаткам, що 8-го серпня отець Андреу не тільки бачив її, але він також мав візію величного майбутнього чуда.

Одне із місць, яке в екстазі найчастіше відвідували дівчатка, це була сільська церковця, де увійшовши, вони молилися перед кивотом. На жаль, це створило проблеми. Натовп, що входив за ними, творив такий непорядок, що треба було настановити єпископську заборону і церковні двері було закрито. Від того часу, вони проводили свої відвідини ззовні закритих дверей. Як приклад послуху єпископові, Марія більше не провадила дівчаток до середини.

До початку жовтня, 1961 р., екстази дівчаток усіх застановили. І коли лишењь вони були схоплені в екстазу, ніщо не могло їх з неї вивести. Їх щипали, кололи шпильками, пекли гарячими кінчиками сірників і сипали в очі пісок - усе без ніякого висліду. Сильні виблиски фотапаратів, з віддалі кількох лишењь стіп, не спонукали їх кліпнути очима.

Вони йшли зі швидкістю й точністю в своїх прямих і назадгузьних маршах, не дивлячись ніколи, куди йдуть. Особливо вражаючими були нічні назадгузьні спускання, з карколомною швидкістю, вниз по стрімкому схилі від сосон до села.

Тисячі разів дівчатка повертали релігійні предмети правдивим власникам, ніколи не помиляючись. І це вони робили не дивлячись ані на предмет ані на особу. Ці предмети переважно скидалося на купу на столик в одній із хат дівчаток в їх неприсутності. Часами вервички й медалики з ланцюжками були цілком помотані. Та це не справляло труднощів. Дівчинка в екстазі брала зі стола ті предмети й підносила їх своїй візії. Вони в її руках легко розмотувалися. Вона тоді брала предмет, цілований Марією і, з очима вп'яленими ввесь час у візію, проходила крізь натовп доки не находила власника. Це зворушувало кожну особу, коли в такий містеріозний спосіб поверталась їй вервичка, медалик, чи шлюбна обручка. Багато осіб плакало. Дехто млів.

В часі екстази, дівчатка молилися, "Богородице Діво...", як ніколи перед тим, рівночасно дивлячись на особу, до якої звернена ця молитва.

Вони співали гімни, яких не вивчали і, з поміччю Марії, складали чарівні маленькі куплети:

О, Дівочко із Кармелю,
Яку радість Ти дала нам
Коли Ти нам явилася
Зі своїм так прекрасним Дитям.

Надійшов нарешті день 18-го жовтня, коли дівчатка мали оголосити довгождане доручення від Пречистої Діви. Це був день апокаліптичних тонів, з громами й блискавками, холодом і дощем. Однак, сотні людей зробили ту жертву, щоби бути там у цей важливий день. Час проходив. Багато людей відійшло. Вкінці прочитано доручення біля сосон тим, хто ще залишився:

Ми мусимо робити багато жертв, чинити багато покути й відвідувати часто Пресвяту Євхаристію. Але перше мусимо провадити добре життя. Якщо ні, то велика кара спаде на нас. Чаша вже заповнюється і, коли ми не змінимося, на нас спаде дуже велика кара.

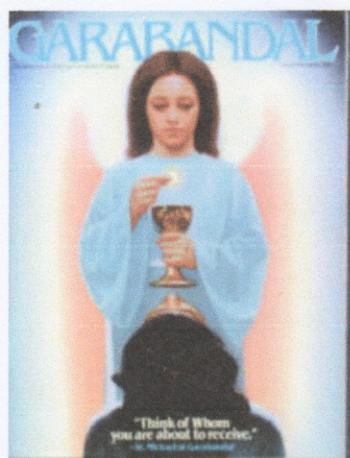
Багато людей відійшло розчарованими, сподіваючись чогось більшого, але таке було доручення - коротке й влучне. Найбільш любляча Маті тільки-що сказала своїм дітям звичайною й простою мовою, що вони повинні робити, щоби уникнути кари від Бога, яка далеко перевищила б якунебудь, що людина могла би сама на себе стягнути.

III

Екстази дівчаток продовжувались в зимових місяцях. В кожну пору дня чи ночі приходили поклики. Пречиста Діва зовсім не жартувала про покуту й жертви, яких вона просила в своєму дорученні. Але, як уже дівчатка були в екстазі, вони не відчували нічого. Серед однієї снігової метелиці, купи снігу виросли на розпростертих руках Кончiti. Вона не була свідома цього. Іншим разом, град відскакував від її широко відкритих очей, без ніякої реакції від неї.

Через всю весну й літо 1962-го року продовжувались відвідини Пречистої Діви й Архангела Михаїла. Коли в селі не було священика, щоби запричащати дівчаток. Архангел Михаїл приносив їм невидиме Святе Причастя.

Він навчив їх причащатися з побожністю. Перше йшло приготування, тоді Причастя а на кінець - подяка. Але священики скептично ставились до цих невидимих причасть. Як могли вони отримувати Святе Причастя від ангела, коли один тільки священик мав власті освячувати? Дівчатка спитали ангела. Він сказав їм, що бере Гостій (тобто частиці) з кивотів на Землі.

Не було одного місця на Землі, яке хоч трошки рівнялося б Гарабандалові в цей час. Пречиста Діва мовби опанувала ціле село. Вона провадила дівчаток в екстазі кожною вуличкою. Часами, коли вони так машерували, вони співали вервицю, а люди відповідали.

Відвідувано кожний дім. Коли дівчатка в екстазі приходили до хати, де хтось лежав хворий в ліжку, вони клякали й молилися й подавали хворому цілувати розп'яття. Коли вони приходили до дому вдови, вони проказували молитви перед фотографією небіжчика або робили знак хреста на подушці опорожнілого ліжка. Вони також ходили на цвинтар й простягали розп'яття крізь залізні гратах воріт.

В цьому малому еспанському селі розвивалися події найбільшої важливості. Хоча в той час ніхто цього не усвідомлював. Пречиста Діва Марія приготовляла нас до бурі, що нависла над Церквою. Вона прийшла, щоби особисто наново потвердити все те, чого дотримується й чого навчає Церква. Все, що робила Марія з дівчатками, було проникнене значенням для всіх християн.

В екстазі вони молилися в кожній позиції: навколошкі, стоячи, сидячи, ходячи й лежачи. Пречиста

пригадувала нам, що ми можемо кожноточно бути з Богом і з Нею, не залежно, де ми находимося чи що ми робимо. Господь і наша небесна Маті хотять бути учасниками всіх наших дій, чи коли ми працюємо в дома, чи на праці чи керуючи автомобілем. Коли в селі стояли таксі, що привозили людей в Гарабандал, дівчатка в екстазі йшли й своїми розп'яттями робили знак хреста на їх передньому склі. Для Діви, ніщо не було надто маловажним, "Вона навіть цікавиться нашими коровами," - говорила Марі Льолі після однієї екстази.

Через дітей Марія навчала нас, як ми повинні відноситися до свого близького. Коли котрійсь із дівчаток злетів черевик, коли вони в екстазі йшли по нерівному терені. Пречиста заставляла іншу дівчинку взути її приятельку в черевик. Часами, коли двоє з дівчаток йшло разом крізь село, вони розлучалися, кожна беручи іншу дорогу, але обидві залишалися в екстазі. Коли вони сходились на іншому пункті, вони обнімалися. Коли вони йшли разом в екстазі, вони завжди йшли рука в руку або тримаючись за руки.

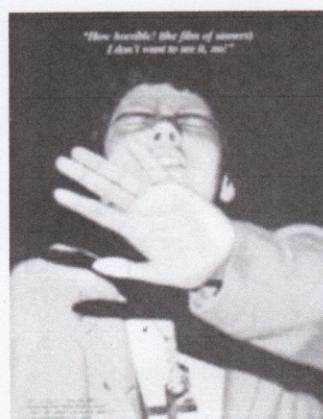

A хто якраз була оця Світла Пані, що поводилася в такий владний спосіб у гірському сільці Гарабандал? Хто ніколи вповні не розумів її ролі, мусів тільки глянути на тіло на хресті, якого Вона наказувала дівчаткам подавати глядачам. Вона - Мати Христа, з одним тільки бажанням -запровадити усіх до свого Сина, Ісуса, Спасителя всього людства.

Чи Марія - Мати лишенъ католиків? Одного разу, до Кончіти підійшов один протестант. Він хотів знати, чи може він поцілувати розп'яття, коли вона наступний раз в часі екстази підноситиме його до почитання (людям).

Кончіта була вихована в цілковито католицькому оточенні. Вона була стурбована цією просьбою й згадала її Пречистій Діві, коли вона з'явилася. Марія подивилася на чоловіка й сказала: "Він також мій син," і діючи, як звичайно, через дівчинку, піднесла хрест до уст чоловіка.

Для дівчаток, все те, що вони переходили, мусіло здаватися передсмаком Неба. Але на Небо ще не прийшов час. Діти, як і кожен з нас, ще мусіли жити в правдивому світі, у світі, який з кожним днем поступенно гіршав.

Nочі 19-го й 20-го червня, 1962 р., буде нелегко забути в анналах Гарабандалу. Тоді було чути, як дівчатка в екстазі кричать зі страху. Заслона була піднесена і їм дозволено було глянути на майбутні події. Вони бачили всюди неспокій і переслідування Церкви в світі опанованому комунізмом. Коли справи матимуться найгірше, їм сказано, що Бог пішле Пересторогу, яку побачать і відчувають усі на Землі.

Тоді, мимо того, що вони були в присутності Пречистої Діви, вони перелякалися, як бачили сцени з майбутньої карти, що Бог зішле на світ, якщо він не зміниться після Перестороги й Чуда. Хоча вони стояли остеронь дівчаток, згідно з просьбою Пречистої, присутні селяни — а це були майже всі — були так потрясені криком дівчаток, що наступного дня ціле село приступило до сповіді й Святого Причастя.

Від довшого часу дівчатка молили Пречисту Діву й Архангела Михаїла зробити чудо, щоби переконати тих, що ще не вірять. Вкінці Архангел Михаїл сказав Кончті, що в даний день, вказаний Пречистою, невидиме Причастя, яке він їй до тепер приносив, стане видимим на її язиці. Кончта назвала це "чудечком", бо вона думала, що глядачі завжди бачать Гостію, коли вона її приймає.

Коли надійшов день, який Кончта оголосила 15 днів наперед, в селі було кількасот осіб, але очікування виказалось довгим й томлячим. Багато осіб знеохотилося і відійшло.

Тоді, около год. 1:30 ночі дев'ятнадцятого, Кончта вийшла зі свого дому в екстазі, повернула за ріг вулиці й, стиснена натовпом, впала на сусідній вулиці на коліна. Тоді

висунула язик. Ті, що стояли лише кілька сантиметрів від неї, потвердили, що на ньому нічого не було. Раптом, швидше ніж людське око може збегнути, на язиці дівчинки з'явилася блискучо-біла Гостія. Один барселонський бизнесмен із позиченою кінокамерою і тільки з освітленням електричної ліхтарки зняв кілька кадрів фільму, що показує Гостію на язиці Кончти. Ось і чудо, наперед проголошене, здійснене, а тоді зняте на фільмі, як доказ автентичності подій в Гарабандалі.

В жовтні, 1962 р., 900 миль від Гарабандалу, розвивалась інша подія, яка мала відбитися в Церкві відлунням без будь-якого на модерні часи прецеденту. Папа Іван ХХІІ щойно був скликав Другий Ватіканський Собор. Піднесено зовсім природне питання. Чи було якенебудь відношення між цією монументальною церковною подією і незвичайними подіями в маленькому гірському селі північної Еспанії? Відповідь - беззастережне так, але щойно в майбутньому покажеться повна важливість цього відношення. В екстазі чути було, як Кончта повторяє слова Діви: "Собор буде найбільший з усіх? Він буде успішним? Це добре, тоді Тебе краще знатимуть і Ти будеш більше задоволена."

До січня, 1963 р., закінчилися візії для Марі Льолі, Якінти й для Марі Круз. Тільки Кончта дальнє мала візи, але їх було менше і приходили рідше. Натомість у цей час почали Кончта й Марі Льолі мати так звані льокуції. Льокуція, - це внутрішньо-почутій голос, але без візії.

IV

У 1947 році, Джоуі Ломанджіно втратив зір і нюх в наслідок аварії, що перетяла йому очні й нюховий нерви. Після довгого й болічого періоду пристосування, він вийшов в 1961-му році успішним бізнесменом але від праці перевтомленим. Йому лікар порадив віддихати в Європі, і він залишив свій дім у Лінденгурст, Нью Йорк і з своїми поїхав відвідати вуйка в південній Італії.

Джоуі в той час не був дуже побожним і тільки завдяки вуйковій наполегливості погодився на довгу автомобільну подорож, що закінчилася в Сан Джованні Ротондо, де жив стигматик, отець Піо. Цього монаха- францішканця, що носив рани Христові на руках, ногах і в боці, поважали, як живого святця. Але Джоуі не передбачував особистої зустрічі. Після Св. Літургії, він найшовся в кімнаті з деякими інтимами мужчинами, щоби прийняти благословення Отця, коли той буде йти мимо.

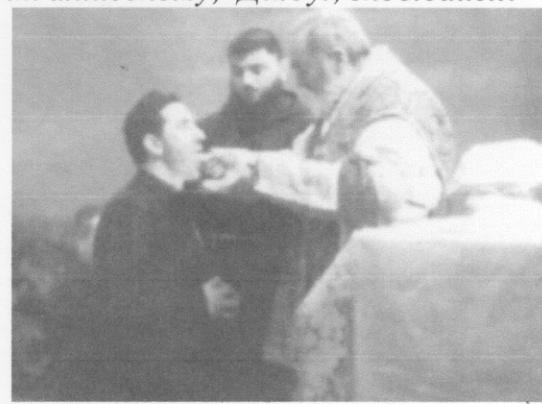
Як отець Піо увійшов в кімнату, ми всі клякнули, щоби прийняти його благословення і о.Піо входив зліва через передню частину кімнати. Нагло я почув ворушення колін і не знав, що діється. Отець Піо обіймав мене руками і почав цілувати мене в чоло. Він сказав, "Джоуі, я такий радий тебе бачити." А мій вуйко сказав мені, що це отець Піо мене обнімає а мені забракло слів, бо я був чи не останнім там і ніхто не знав, що я там буду, навіть і я сам не знав, що йду до отця Піо.

Це зробило велике враження на Джоуі і два роки пізніше він вернувся до Сан Джованні. Цим разом він рішив піти до сповіді до отця Піо.

Я ввійшов до отця Піо до сповіdalниці й клякнув на клячик а отець Піо сидів передо мною. Він взяв мене за руку ось так і я стрепенувся бо я думав про американську сповіdalницю з решіткою. То коли я клякнув і отець Піо тримав мене за руку, він сказав мені по-іт алійському, "Джоуі, сповідайся." I, сказати правду, мені було стидно бо я не провадив правильного життя і я був просто приголомшений. Я не знав, що сказати. То отець Піо взяв мене заруку отак і сказав, "Сповідайся!" I знову, мені було просто дуже тяжко говорити до нього.

А тоді, чистою англійською мовою він каже мені: "Джоуі," він каже, "чи ти пам'ятаєш як ти був у барі з жінкою, що звалася Барбара, чи ти пам'ятаєш гріхи, що ти поповнив?" I чистою англійською мовою він пішов по листі, кажучи мені, з ким я був, де я був і які гріхи поповнив. Очевидно, а зіп'рів, але я мав від Бога ласку усвідомити собі, що якщо мені треба було це все перенести, щоби бути щасливим, то воно того варте. Я справді вірив, що отець Піо може мені помогти. Тому, очевидно, коли він дійшов до кінця моїх гріхів, а це мені здавалося, як тисяча років, він сказав мені по-італійському: "Чи ти жалуєш?" I я сказав, "Так, отче Піо."

Тоді він дав мені розрішення а мені очі почали крутитися в голові; я почав терти очі отак; мені голова крутилася і я ввесь час тер очі а голова не переставала крутитися. Тоді раптом мені ум

сильно-сильно прояснів і він підніс мені до уст отак свою стигматами поранену руку.

Я поцілував стигмати, а він мене легенько вдарив в лицє і каже мені по-італійському: "Джоуй, трошки терпеливости й трошки відваги і ти будеш гаразд." Мені було 33 роки, а я чувся, якби я мав 16. Я мав сильну постанову поправи. Я жалував за всі гріхи, що я в своєму житті поповнив. Я почував себе так добре, таким чистим, що я не хотів спілкуватися з ніким, бо я боявся, що самим тільки говоренням втрачу ту ласку, що я одержав.

Але на Джоуй ждала іще одна ласка, коли він знову клячав із другими мужчинами, щоби отримати благословення отця Піо.

Коли я був пораний ось тут у 1947 році, я втратив нюх і все це було зашито, а тут впоперек чола на сім сантиметрів проломано; я не тільки втратив очі але й втратив нюх. То коли я клякнув, щоб прийняти благословення від отця Піо, я почув запах рож, що виходить із крові з його рук. Коли я почув той запах, я стрепенувся і кинувся назад до стіни з руками піднесеними отак, щоби себе забезпечити. Я не знат, що це таке.

Отець Піо відтягнув мою руку й сказав мені по-італійському: "Джоуй, не бійся." I торкнув мене отак по переніссю і мені повернувся нюх, якого я не мав від дня моого випадку в червні, 1947-го року, тобто 16 років.

Джоуй був пройнятий почуттям миру й радості і не хотів покидати Сан Джіованні, але його супутник пригадав йому про їхнє раніше домовлення провести частину відпустки в місці, що називається Гарабандал.

Коли Mario пригадав мені, що нам треба виїхати до Гарабандалу, я сказав: "Mario, звідки ми знаємо, що це правда? Може це не правдиві появі; може це штука диявола на те, щоб я втратив ті ласки, які я щойно здобув. Ходім спитати отця Піо." То він сказав: "Гаразд." Очевидно, нас завжди прекрасно приймали священики в отця Піо і ми пішли до них і я сказав: "Я хотів би говорити з отцем Піо. Чи можна?" А священик сказав: "О так, Джоу." То ми умовилися і вернулися знову того самого дня і привіталися з отцем Піом в монастирі. Коли я клякнув, я сказав до отця Піо:

"Отче Піо, чи то правда, що (Пречиста) Діва появляється чотирьом дівчаткам з Гарабандалу?" I він сказав: "Так." А я сказав: "Отче Піо, чи я повинен піти туди?" А він сказав: "Так, чому ні?" I так воно сталося. Тому, що я мав запевнення від отця Піо, що (Пречиста) Діва являється і що він дозволяє мені йти, то я не боявся і поїхав.

З місяцем
лютим, 1963 р.
почалися для
Джоуї Ломанджіно
перші із багатьох
відвідин
Гарабандалу. В тих
часах, особливо в
зимові місяці,

майже одинокий спосіб дістатися до села по крутій гірській
дорозі, це було волами, на возі.

Джоуї не був довго в селі, заки запізнався з дітьми, яким являлася Пречиста. Він відразу був захоплений їх простотою й щирістю. Кончіта мала стати його близькою приятелькою. На Джоуї також зробило велике враження доручення й потреба його розголосити, але вінчувся спутаний своїм каліцтвом.

Я питав себе: "Що я можу зробити, щоби про отця Піо й Гарабандал краще знали в світі? Що я можу зробити; що може сліпий зробити?" Я ніколи навіть не виступав в школій п'есі, такий я був соромливий..

Джоуї повернувся додому. Він мав альбом з фотографіями отця Піо й дівчаток з Гарабандалу в екстазі, а підними пояснення друком для сліпих. Він тоді ходив по домах приятелів і своїків, розказуючи про знаного стигматика й дивні події, що відбувалися в Гарабандалі. Із цього зернятка мало вирости світове апостольство.

V

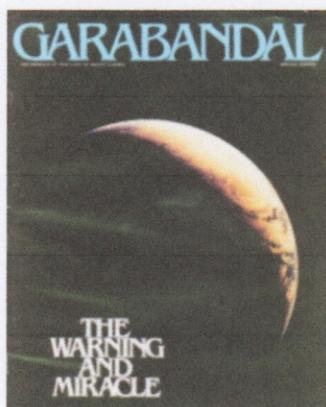

На початку червня, 1963 р., Кончіта заскочила своїх слухачів предсказанням того, що *після папи Івана ХХІІІ, буде ще тільки три папи і тоді настане кінець наших часів, але не кінець світу.*

В свято св. Йосифа, 19-го березня, 1964 р., Кончіта мала льокуцію біля сосон, в якій Пречиста сказала їй, *що в день великого Чуда, Джоуі Ломанджіно відзискає зір і (від тоді) бачитиме постійно.*

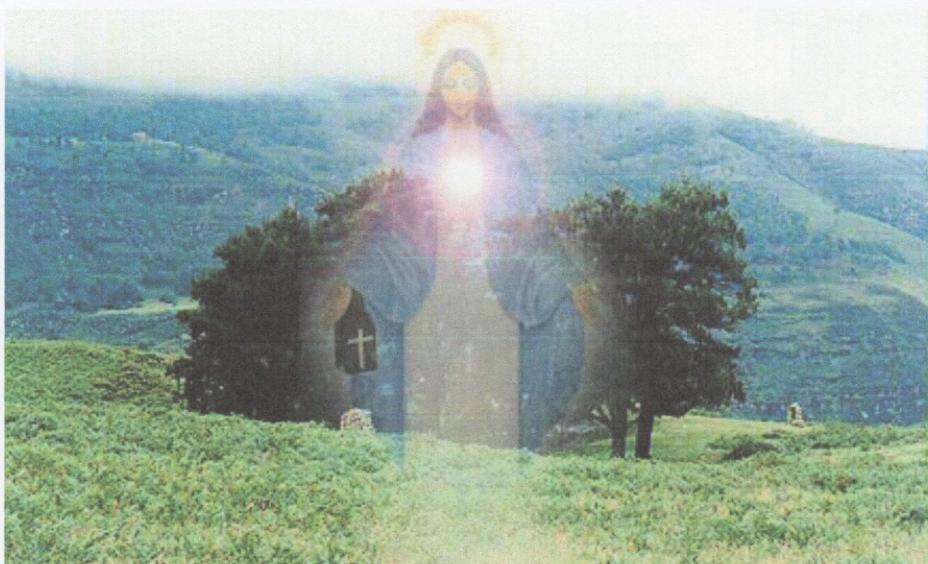
18-го червня, 1964 р., Кончіта мала ще одну льокуцію, в якій сказано їй, *що в наступний день після великого Чуда, тіло отця Люіса Андреу найдуть нетлінним в його гробі.*

Січень 1965-го року почавсь для Кончіти дво-годинною екстазою біля сосон в якій Пречиста Діва виявила характер Перестороги, що Бог має зіслати щоби очистити світ на передодні великого надходячого Чуда. Вона також сказала Кончіті, що тому, що світ не відгукнувся на Її перше Доручення, Вона дасть друге й останнє 18 червня, 1965 р., через посередництво Архангела Михаїла. Погляньмо на предсказані великі події Гарабандалу.

Пересторога:

Перше прийде Пересторога. Її буде видно на небі, а тоді відчується внутрішньо кожним, хто на Землі. Ніхто цього не уникне. В певний момент, в не так то далекому майбутньому, коли в світі пануватиме великий неспокій, нагло весь рух зупиниться. В той момент кожен побачить зло, яке вчинив і добро, якого не виконав. Це буде дуже боліче; люди воліли б умерти, аніж це пережити. Але воно не спричинить фізичної шкоди. Коли б хто помер, то це тільки від шоку із пережитого. Пересторога служитиме як очищення, щоби "віправити совість світу" і приготувати його до великого Чуда.

Велике Чудо:

Чудо станеться біля дев'яти сосон. Воно відбудеться в четвер вечором о год. 8:30, між 8-мим і 16-им березня, квітня або травня. Кончіта знає дату й оприлюднить її 8 днів наперед. Це буде в свято одного мученика за Євхаристію і збіжиться з великою подією в Церкві. Усі - чи в селі чи на довколишніх горах побачать його. Хворі, які там будуть, видужають, грішники навернуться а невіруючі повірять. Це буде найбільше чудо, яке Ісус колинебудь зробив для світу. В наслідок чуда, Росія навернеться. Після Чуда, біля сосон залишиться постійний видимий надприродний знак до кінця часу.

Якщо після Чуда світ все таки не зміниться, тоді Бог пошле кару. Вона буде далеко гірша ніж щонебудь, що могла би людина сама на себе стягнути. Вона буде відповідною до того, що людина заслужила своїми злочинами.

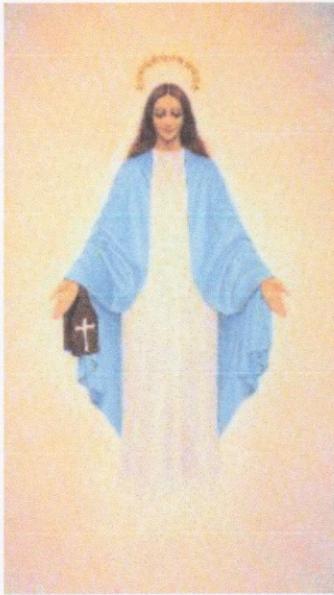
В день 18-го червня, 1965 р., тисячі людей виповнили маленьке село Гарабандал, щоби бути свідками Кончітої екстази й почути друге й останнє доручення Пречистої. І цим разом прийшлося натовпові ждати.

Пізно в ночі, Кончіта впала в екстазу. Вона наставила трьом особам хрест до цілування. Архангел Михаїл тоді дав їй Пречистої *друге й останнє доручення*.

Друге й останнє Доручення:

"Тому, що мое Доручення з 18-го жовтня не виконано й не дано до відома світові, я повідомляю вас, що це є останнє. Раніше чаша заповнювалася. Тепер вона переливається. Багато кардиналів, багато єпископів і багато священиків є на дорозі до загибелі й ведуть за собою багато душ. Щораз менше ваги присвячується Пресв. Євхаристії. Ви повинні відвертати від себе гнів Божий своїми зусиллями. Якщо будете

зі широго серця просити у Нього прощення. Він вам простить. Я, ваша Мати, через посередництво св. Архангела Михаїла, прошу вас поправити своє життя. Ви тепер отримуєте останні перестороги. Я вас дуже люблю і не хочу вашого засуду. Моліться до Нас із щирістю, а Ми вислухаємо ваші просьби. Ви повинні робити більше жертв. Думайте про Страсті Іусові."

День 13-го листопада, 1965 року був для Кончіти днем і радості й смутку. Пречиста зі Своїм Дитям з'явилася дівчині, але це мало бути востаннє в Гарабандалі. Як Марія вказала раніше, ця поява мала бути особливо присвячена цілуванню релігійних предметів і Кончіта їх мала при собі багато. Поцілувавши ці предмети, Діва сказала: **"Через поцілунок, яким Я наділила ці предмети. Мій Син творитиме дива. Роздавай їх іншим.** Говори до Мене, Кончіто, говори Мені про Моїх дітей. Я всіх їх держу під Моїм омофором. Це останній раз, що ти побачиш Мене тут, але Я завжди буду з тобою й з усіма моїми дітьми."

"Кончіто, чому ти не йдеш відвідати Мого Сина в кивоті? Він чекає на тебе ніч і день."

Кончіта сказала Пречистій: "Я така щаслива, коли бачу Вас обоїх. Чому не візьмеш мене тепер зі собою до Неба?" Вона відповіла: "Пам'ятаєш, що Я тобі казала в день твоїх ім'янин? Як ти станеш перед Богом, твої руки мусять бути повні добрих діл, зроблених супроти твоїх братів і для Його слави. В теперішній час, твої руки порожні."

Все скінчилося. Минулися щасливі моменти, коли Кончіта була зі своєю небесною Ненькою й Дитятком Ісусом, хоч вона ще відчувала їхню присутність. Вона говорила: "Вони залишили мою душу сповненою миром і радістю та великим бажанням побороти свої хиби і любити всіма силами Серця Іуса й Марії, які нас так дуже люблять."

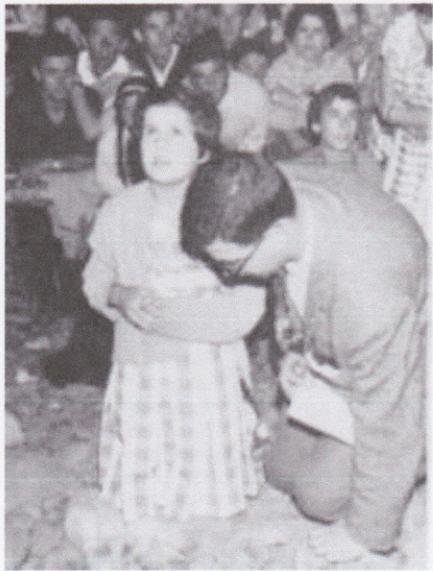
Те, що говорила Пречиста Діва про ціловані предмети, здійснилося. З різних частин світу постійно надходять вістки про фізичні уздоровлення й інші ласки. Багато із них прийшло через медалик, який подарувала Кончіта Джоуі Ломанджіно. Тисячі осіб з цілого світу почитало вже цей медалик на протязі багатьох років апостольської праці Джоуі.

* * *

VI

Медична Наука

Що говорить медична наука про події в Гарабандалі? Більше ніж 40 лікарів бадало дівчат в різний час. Педіятр, д-р Селестіно Ортіз, обсервував їх на протязі 22-ох днів за порядком. Поза екстазою, він визнав їх нормальними й зрівноваженими. А про їх екстази він сказав так: "Мовчати було б дійсним науковим боягузтвом. Ми не находимо жодного переконливого пояснення на такі феномени."

Д-р Рікардо Пунсернау був міжнародної слави невройсихіятр, на вершку своєї професії. Він, на протязі 12-тиденного періоду, провів найобширніші дослідження дівчаток. Його висновки? Скількість і якість феноменів виключали якенебудь природне пояснення. Він сказав: "Із стисло наукової точки зору, не можна заперечити можливості надприродної причини феноменів."

Другий відомий психіятр зв'язаний з подіями в Гарабандалі. - це д-р Люіс Моралес. В 1961-му році він мав власну клініку в Сантандер і єпископ назначив його головним медичним екзамінатором комісії оформленої для розглянення згаданих появ. В той час він не вірив, що ті події є надприродного походження. Пізніше, цей самий д-р Моралес счинив сенсацію, коли він зрікся зі своєї оригінальної позиції. 30-го травня, 1983-го року, за дозволом єпископа, він виголосив публічну доповідь в найбільший конференційний залі в Сантандер. Перед вщерть виповненою залею він подав причини, чому він вірить в правдивість Гарабандальських появ.

Від найперших днів появ, дівчата хотіли вступити в монашеске життя - але не так мало бути. Будучи ученицею в пансіоні Місіонерок Кармеліток в Памплоні, Кончіта мала льюкуцію з Ісусом. Він сказав їй, що Його волею є не, щоби вона стала монахинею, але щоби залишилася в світі, щоби "говорити про Марію".

Сьогодні всі чотири візіонерки одружені. Кончіта, Марі Льолі й Якінта одружені з американцями й живуть в США. Марі Круз залишилася в Іспанії й в 1971-му році одружила з Ігнаціо Кавальєро. Вони тепер живуть в Авілес і мають четверо дітей.

У 1973-му році Кончіта одружила з Патриком Кіна з Нью Йорку, де вони й живуть зі своїми чотирма дітьми.

У 1974-му році. Марі Льолі одружила з Францисом ЛяФлер із Массачусетс. У них є троє дітей.

У 1976-му році, Якінта одружилася з американським моряком, Джефрі Мойніган з Каліфорнії. У них тепер одна дочка.

У 1977-му році, сорока-семилітній Джоуі Ломанджіно здивував усіх у гарабандальському апосольстві, беручи собі за жінку Марілін Лутер із Мишиген. Джоуі продовжує апостольську працю в Нью Йорку, як муж і батько двох синів, Джозефа й Джона.

Головною ціллю

Головною ціллю появ Пречистої Діви в Гарабандалі було передати доручення. Але, крім цього подвійного доручення, деякі теми були до тієї міри наголошенні, що вони несли за собою особливу важливість.

Переважаочу важливість Пресвятої Евхаристії підкреслював св. Архангел Михаїл, даючи дівчаткам невидиме Святе Причастя й чудо видимої Гостії, як також їх часті відвідини Пресв. Тайн. В часі цих відвідин зауважено, що дівчатка ніколи не оберталися плечима до кивоту, навіть до тієї міри, що виходили з церкви назадгузь.

За ввесь час подій. Пречиста постійно наполягала на дівчаток, щоби молилися за священиків.

Пречиста рішила являтися в Гарабандалі, як Божа Маті від Гори Кармель, титул тісно пов'язаний з бронзовим Параманом. Вона говорила про його важливість і носила його на зап'ястку руки під час появ. Параман, - це знак посвяти Божій Матері. Хто його носить з вірою й побожністю має запевнення її материнського захисту в часі страшних днів, в яких ми живемо.

Вервиця була важливою частиною гарабандальських подій. Марія не просила дівчаток її проказувати під час появ - вона їм наказувала! Вона перше навчила їх містерій і як проказувати молитви поволі, думаючи над словами. Раз вони це добре вивчили. Вона долучувалася аж на Слава Отцю.

Значення святих речей, як розп'яття, вервички, медалики й шлюбні обручки, було підкреслене бажанням Діви цілувати їх і надати їм особливих сил уздоровлювання й навернення.

Доручення з Гарабандалу, - це розв'язка Неба на сьогоднішні кризи. Тепер все залежить від нас. Від того, як ми відгукнемося, залежатиме майбутність нашого покоління.

* * *